

Dunrilean

Martin Antas

Úvod	2
Historie města.....	3
Městské části	5
Městská rada.....	7
Sociální vrstvy a městská práva	8
Daně	8
Ekonomická situace a chudina	8
Problém odpadu.....	9
Známá místa	9
Podniky a krámky..	12
Organizace	14
Tajemství a pověsti města	16
Magie v praktickém životě	16
Osobnosti	16
Cizí postavy	18
Časová osa	20
Kronika	21
Mapa města	22
Poznámky autora..	23

Dunrilean

Prochážíte zablácenými úzkými ulicemi, na boty se vám lepí špína a bahno, je brzké ráno a vše je pokryto šedým pláštěm. Na město se olekla hustá mlha, jako tomu bývá každé ráno, a společně s hustým deštěm umocňuje syčkavé počasí. Domy

jsou oprýskané a ulice celkově tvoří gmět šedi a na procházející působí dojmem úzkosti, strachu a tajemství.

Spatřili jste stín, snad se vám to jen zdálo. Ryckle jste si oddechl, když zmizel. Přidali jste do kroku, abyste se stíkli brzo skryt před tímklem nečasem. Stín se opět objevil, už ale nebyl sám. Zastavili jste se a za sebou uslyšeli kroky. Zahnuli jste boční uličkou, ale k vaší smíře je slepá. Po chvíli ticha se ozval svěšitý zvuk protínající vzduch.

Kolem poledne byly objeveny v Přístavní čtvrti mrtvoly neznámých lidí. „Další potrava pro krokodýly,“ zašklebil se jeden ze žkažených a naložil těla na dvoukolák. Snad Dunril požehná jejich duši.

Úvod

„Pokud jsi v Dunrileanu déle než alden, jsi vyknanec a nebo ubožák bez peněz.“

Černak

Dunrilean je nevelké město, které se nemůže pyšnit snad ničím dobrým. Na každém rohu vítají cizince zablácené ulice plné odpadků a bída zdejších obyvatel. Město bylo založeno brzy po objevení Královské řeky Gillenem Mořeplavcem roku 736 k. l., a do dnešních pohnutých dob slouží stále jako přístav pro námořní koráby. Většina obyvatel se zde žíví jako přístavní dělníci, pracující mnohdy za mizerný výdělek. K překládání zboží ze zámořských korábů na říční lodě a naopak slouží rozlehlá síť skladišť na jihu města. Dunrilean ležící zhruba 25 kilometrů od delty Královské řeky, která proudí kolem západní strany města, se nachází nedaleko hustého příkrovu džungle, kterým je obstoupen ze zbyvajících stran. Ve městě je kolem 900 stálých obyvatel s vojenskou posádkou čítající zhruba 120 mužů.

Hlavním stavebním materiálem celého města je dřevo a hlína. Kámen byl použit jen ve zdejších obytných částech na podezdívku nemnoha domů. Budovy jsou zpravidla hrázděné (dřevěná konstrukce, volné plochy mezi trámy jsou vyplňené propletenými tyčemi, které jsou omazané jílem). Domy jsou nejčastěji přízemní s podkrovím, ale vyskytuje se zde několik desítek dvoupatrových staveb zámožnějších měšťanů. V chudších čtvrtích se skládají domy převážně z jedné či dvou místností. Někdy jsou obydlí větší, a proto jsou také prostory v zadních částech domů využívány k pronájmu nižší třídě obyvatel

(chudí řemeslníci), kteří si nemohou dovolit pronajmout či dokonce koupit samotný dům. Tyto zadní části pak mají samostatný vstup ze dvora. V bohatší části (střed města) jsou jednopatrové budovy častějším jevem, ale spíše než k pronájmu se využívají k většimu pohodlí majitele. Často se skládají z velké síně, dvou jizeb, komory, kuchyně a dalších místností, jako třeba pracovny. Obyvateli těchto domů není jen samotná rodina, ale také služky či tovaryši. Ke každému domu také patří část půdy, která je využívána individuálně (zahrady, dvory, polnosti, sady, řemeslnické dílny) nebo jsou zde pěstovány místními léčiteli a apatykáři léčivé bylinky.

Dunrilean je město, které je prolezlé nejhorší lůzou, spodinou, pro kterou lidský život znamená pramálo. Chudoby se zde můžete téměř dotýkat, jak je všude hmatatelná. Důvodů je mnoho. Jako malomocenství postihuje člověka, tak i toto město se pomalu rozpadá, aby při dalším požáru či povodni mohlo být očištěno a pak znova vybudováno. Ať již tomu Faeron či Dunril chtěli nebo ne, vždy, když se rozpoutá běsnící živel zločinnosti, když již nikdo není v bezpečí, stane se pohroma, která jako by trestala zdejší bezbožné obyvatele, jako trest boží rozpoutá se stokrát horší běsnění než to lidské. Oheň spálí na popel několik čtvrtí nebo takřka celé město, z ničeho nic začne liják trvající celé měsíce, jehož následkem stoupne hladina řeky natolik, že z přístavních čtvrtí jsou viditelné jen střechy chatrčí jako připomínka moci samotné Dunril. Nikdy se tato běsnění neobešla bez velkých ztrát na životech, ale vždy se přeživší obyvatelé dokázali otřepat a pokračovat dál ve svém podivném životě ubíhajícím pomalým tempem, klidně, avšak s nejistotou každého dne, kdy si svou daň vybírá

Sandol Kah v podobě nemoci.

Hmyz, škůdci na polích, magarská horečka, malárie, mor, malomocenství, jedovatí hadi, krokodýli, divoké šelmy, to jsou věci, s nimiž se obyvatelé musejí denně potýkat. Zvykli si na daň, kterou musí den co den odvádět džungli. Ždejší lidé jsou mlčenliví a vůči cizincům odměření a snad nikdy se nesmějí, ale není se čemu divit, prožili si své, zvykli si na strach, který stále musí snášet, stal se jejich denním chlebem. Žebráci na ulicích jen tak postávají a nesnaží se na sebe jakkoli upozornit, jen němě zírají do bahna a špíný ulic. Stali se mrtvými nebo snad ještě horšími, prokletými. Nemají kam jít, jejich nadějí jsou jen staré opuštěné chatrče skýtající alespoň trochu zdánlivého bezpečí. Přístavní dělníci se mají jen o něco lépe, dobrě se mají snad jen posluhovači v měšťanských domech. Převážnou část obyvatel Dunrileanu tvoří almendorští výhnanci z různých koutů své země. Nejvíce vydělávají majitelé hostinců a přístavních taveren, které navštěvují převážně námořníci a kapitáni zámořských i říčních lodí a jejich cestující. Nikdo z nich se tu nezdržuje déle, než je nezbytné, avšak z určitého důvodu se některým z nich toto místo zalíbilo, zvláště pak proto, že na zákon se zde tolik nedbá. Většinou jsou to tací, co chtěli poznat nový kontinent, a skončili zde díky nedostatku financí, a proto zde začíná svou zločineckou dráhu mnoho dobrodruhů ve službách Khara, Zyla či některé z obchodních společností, pro které dělají špinavou práci, jen aby se mohli dostat z tohoto místa. Tu lze sehnat všude, zvláště pak v hospodách a přístavních krčmách, ve kterých není o jedince nejrůznějších sort nouze. Mnoho vysloužilých námořníků a pirátů pověsilo své krvavé řemeslo na hřebík a za své těžce vydřené peníze postavili v Dunrileanu krčmu, noclehárnu či nevestinec.

Nyní město ovládá velitel vojenské posádky a správce města rytíř Balagad er Sildan společně s městskou radou. Vládne pevnou rukou avšak to je jen zdání, každý obyvatel ví, že pravým vládcem je zde Tříprstý Mich, s nímž Blagalad spolupracuje.

Dále ve městě operují skupinky pašeráků a probíhá souboj mezi vyznavači Sandol Kah, jejichž počet se v posledních letech zvýšil, a kněžími Dunril a Estel, kteří mají v Dunrileanu své zastoupení, avšak již značně oslabené.

Důležitými či jinak významnými budovami ve městě je chrám bohyně vod Dunril a chrám bohyně léčitelství Estel, bez jejichž kněžek by již obyvatelé města dávno zemřeli na mor či jiné

nemoci. Za zmínu ještě stojí dřevěná pevnost s kamennou věží, která stojí na ostrohu, dělice tak Přístavní čtvrt od Skladů. Zdejší přírodní podmínky hrají ve vývoji tohoto chudobného městečka důležitou roli.

Historie města

Jako první osídlené místo na Taře po Velkém zemětřesení začíná historie tohoto města od počátku, objevením Královské řeky Gillenem Mořeplavcem. Roku 736 k. l. byla 25 km od ústí toku Královské řeky vystavěna pevnost, jež prozatím nedostala jméno, a o rok později byly realizovány plány na osídlení a využití tohoto nehostinného místa. Budoucí Dunrilean se měl stát prvním táborem, odkud budou vyjíždět výpravy dál do vnitrozemí, pevnost měla být jakousi základnou, jež měla a má chránit tento komunikační uzel. Mýcení džungle, budování obydlí a údržba osady se ukázaly jako velmi náročné cíle, které však byly plněny jen s minimálními opožděními či ztrátami, protože osadníci se kromě nemocí a šelem nesetkali s žádnými domorodci, ať s přátelskými či nepřátelskými. Budování a správu osady měl pod patronátem zkušený námořník a přítel Gillena Mořeplavce Radvoj Tanros, jenž byl dosazen na tento post především pro své námořnické zkušenosti, protože Dunrilean potřeboval ze všeho nejvíce dobré přístaviště. Obvykle se na takovéto posty dosazuje šlechta, ale jen málokdo z této vrstvy měl zájem o správu kousku nehostinné džungle. Za Tanrosovy doby byla zbudována Přístavní čtvrt na severu.

Roku 739 k. l., kdy se rozesly zprávy po Lendoru o Džungle padlých stromů a neobjevených tajemstvích, které byly mnohdy přikrášleny výmysly tamních obyvatel, se do Dunrileanu nahrnulo mnoho podnikavců, aby rozjeli obchod s exotickým zbožím, které se pomalu začínalo využívat na Lendor. Za chvíli se to v Dunrileanu hemžilo nezkušenými lovci a dobrodruhy, z nichž většina skončila v útrobách džungle. Šelmy a nemoci si vybraly svou daň. Ti, co měli více štěstí, pochopili, že pánum je tu džungle, a tak raději odtáhli pryč, pokud měli ještě nějaké prostředky, nebo se z nich stali nechťeni obyvatelé Dunrileanu. Některým však štěstí bylo velmi nakloněno a vydělali obrovské jmění prodejem exotického zboží.

Po smrti Radvoje Tanrose roku 747 k. l. byl na post správce rozrůstající se osady dosazen Pravomil Jalmij, poslušný poddaný

krále, pocházející z bohaté měšťanské rodiny. Vždy ctil zásady a zákon, ukázal se však jako neschopný starosta. Za jeho doby osada chátrala, zločin se začal rozrůstat. Měla vzniknout další čtvrt pro přibývající osadníky, ale vše skončilo u plánů.

Naštěstí roku 759 k. l. tehdejší král Rioden J. zjistil chybu svého otce Belevala, který Jalmije dosadil, a na jeho místo povolal Albericha Slavoje, velice schopného obchodníka a politika s danérskými předky. Zpočátku vše nesl Slavoj s nelibostí a myslel si, že král se ho chce zbavit. Jakmile se však ocitl v Dunrileanu, zjistil, proč král povolal právě jeho, a nakonec se pustil s vervou a chutí do svého úkolu. Za jeho doby byla vystavěna velká část města, která se od té doby již mnoho nezměnila. Vznikly obytné domy pro osadníky, zvláště pak pro dřevorubce a dělníky, kteří zajíždovali stavbu dalších částí města. Tak vznikly nejprve dvě obytné čtvrti v blízkosti vojenské pevnosti, tedy dnešní Kupecká a Chudinská čtvrt. Jako jeden z mála lidí ve městě zemřel Alberich ve své posteli ve věku 74 let.

Rok 761 k. l. znamenal pro obyvatele Dunrileanu katastrofu. Královská řeka se rozlila do šíře a zaplavila tak Přístavní čtvrt, mnoho kupců přišlo o své zboží a několik desítek obyvatel o své životy. Objevily se návrhy postavit skladiště na ostrohu na jihu města. Tento plán byl zrealizován o dva roky později, kdy na jihu vzniklo nové přístaviště s doky a se sítí skladišť, tyčící se nad přístavištěm, které tak byla chráněna proti povodni.

Roku 785 k. l. přišla velká přistěhovalecká vlna, domy dřevorubců a dělníků (dnešní Kupecká čtvrt) byly skoupeny bohatšími přistěhovalcí a podnikavci. Dělníci se tak přesunuli do dnešní Chudinské čtvrti. O rok později dostává Dunrilean oficiální statut města s některými výsadními právy.

Po smrti Albericha Slavoje byl roku 786 k. l. dosazen do čela správy Dunrileanu Vitold Zlodvik. Každé město zažívá vzestup, ale také pád. Po Alberichově vzestupu nastal „Vitoldův pád“, jak je někdy jeho starostování nazýváno v kronice Dunrileanu, uložené ve zdech pevnosti. Vitold byl pravým vzorem starostů s velkými břichy, sedícími za stolem v přepychové a bohatě zdobené pracovně s tapiseriemi a zlatým kalamářem. Měl hlavu plnou jen vlastní slávy. Chtěl se zalíbit panovníkovi a šlechtě a stát se jedním z nich. Nikdy toho však nedosáhl kvůli své přílišné podlézavosti a měšťáckému charakteru, který byl pro šlechtu jen těžce snesitelný. Na celkovém obrazu města se podepsal jen

zvýšením zločinnosti a postupným chátráním staveb, úpadkem obchodu a prosperity. Jeho smrt je dodnes nevýjasněná a tajemné okolnosti dávají základ mnohým historkám.

Roku 794 k. l. rozhodla církev Estel o zbudování chrámu v Dunrileanu, aby se tak zamezilo častým epidemiím, které se začaly rozšiřovat.

V roce 795 k. l. nastoupil do úřadu starosty města Mstislav Krutý. Město bylo v krizi a po úpadku mělo nastat zlepšení, avšak propad města neustával. Lidé se začali bouřit k vůli nedostatku potravin, neschopné správě a velké zločinnosti. Almendor však ráhl k nejhoršímu opatření a místo toho, aby se snažil situaci uklidnit, dosadil na místo starosty vojenského velitele. Jakýkoliv náznak svévolie a neposlušnosti byl tvrdě a krvavě potlačen. Po těchto hrozivých událostech, kdy zemřelo v Dunrileanu mnoho nevinných, se zbytek spořádaných občanů rozhodl odejít a ve městě zůstali jen nejhorší zločinci a verbež.

Jakmile Mstislav Krutý zemřel roku 802 k. l. na morovou náaku, bylo jeho místo obsazeno Rodrikem Radwiczem, almendorským kupcem s keledorskými předky, který se dostal do pozice starosty hlavně k vůli velice dobrým vztahům s almendorskou šlechtou, která ho na tento post doporučila, protože on sám usiloval o místo dunrileanského starosty. Jeho hlavním důvodem bylo přizivit se na ekonomické důležitosti Dunrileanu, jenž je důležitou „zásobárnou“ tarského vnitrozemí. Za jeho správy se město postupně dostalo z krize jak ekonomické, tak sociální. Začátkem Obchodní války byl z politických důvodů odvolán.

Roku 805 k. l. vyhořela velká část města zasažena byla především dnešní Chudinská čtvrt, část Přístavní a Kupecké čtvrti. Velké ztráty na životech. Městská rada po této nemilé zkušenosti vydala zákaz udržování otevřeného ohně v noci. Každý den tak v devět hodin večer dává zvon na radniční věži znamení obyvatelům města k uhašení ohňů.

Roku 833 k. l. se správcem Dunrileanu stal Morak Rendgar. Po zkušenostech s minulou vládou Dunrileanu se Almendor rozhodl na post starosty dosadit někoho místního a ználého zdejších poměrů. Volba proto padla na Moraka Rendgara, tehdejšího kapitána městské stráže. Donedávna se zdálo, že Almendor na tomto rozhodnutí neprodělá, ale almendorská tajná služba zjistila korupci i na tomto místě. Do roku 850 k. l. se Almendor zdržoval jakékoliv změny, která by mohla mít dalekosáhlé následky.

Nemohl si prostě novou vzpouru dovolit, zvláště když vznikla Svobodná města, proti nimž soustředoval většinu své tamější moci. Morak znal město, narodil se zde, a i když využíval svého postavení k mnohým nezákonnému činnostem, dokázal ho udržet a uklidnit tehdejší situaci. Většinou rozhodoval o vojenské otázce města, ostatní záležitosti řešila zpravidla městská rada. Obchodní válka znamenala pro město velký úpadek, krizi, která vyvolala nepokoje z nedostatku jídla. Po ukončení Obchodní války mnoho obyvatel zůstalo až na samotném dně. Obyvatelstvo města tak tvořila z velké části chudina, za což mohly také přívaly nemajetných osadníků. Po několika měsících zde také vznikly první náznaky jakési organizované skupiny pobudů a žebráků. Tak se zrodil Krvavý obušek.

Roku 843 k. l. se v okolí města usídlilo pirátské bratrstvo Mořští psi, přepadávající lodě plující do Dunrileanu. Zaměřovalo se na malé nechráněné lodě. O rok později se ve městě seskupila skupina zločinců pod vedením obávaného Tříprstého Michala. Tento tzv. Michův gang získal moc v Dunrileanu díky tajné domluvě s městskou radou o dopadení pirátů a ochraně města. Mořští psi se zaměřili jen na pašeráckou činnost. Lodě přepadávají zřídka, a to jen v noci a dále od Dunrileanu.

Koncem roku 846 k. l. zachvátila město neznámá epidemie, mnoho obyvatel nemoci podlehlo, než se podařilo najít lék.

Rok 847 k. l. znamenal pro město velký převrat, bylo ukradeno Oko hlubin, safír magických schopností z Dunrilina chrámu. Následovaly velké razie ve městě za účelem nalezení ukradeného artefaktu, při nichž byli v Chudinské čtvrti objeveni vůdci Krvavého obušku. Tímto okamžikem byla tato skupina pobudů s konečnou platností vymýcena. Michův gang změnil své plány. Zbytky pašerácké organizace Mořští psi opustily Dunrilean a založily své sídlo v Rojósově zálivu, východodálavské osadě v Džungli padlých stromů.

Roku 848 k. l. zachvátil jižní část města velký požár. Důkazy naznačovaly, že oheň byl založen úmyslně, žhář však nebyl dopaden. Díky včasné pomoci kněží Dunril se nestáčil rozšířit do dalších čtvrtí. Bohužel při něm zahynuly desítky lidí a mnoho uskladněného zboží bylo zničeno. Lidé se obávali o svůj osud, někteří tvrdili, že tyto pohromy na ně sesírají samotní bohové, velká část obyvatel přešla k Sandol Kah, aby nikdy neokusila bolest a k Jnace, aby se vyhnula

živelným pohromám. Nyní je Sandol Kah nejuctivější bohyňí v Dunrileanu.

Po znovudobytí Svobodných měst a uklidnění celé situace se roku 850 k. l. nejenom upevnila celková vláda Almendoru, ale král Walden se také mohl zaměřit na jiná místa, proto byl za pomocí almendarské tajné služby, jež léta sledovala Rendgarovy nezákonné aktivity, dosazen na post starosty rytíř Blagadal er Sildan a Morak Rendgar byl tiše odstraněn. Dunrilean dostal nového pána, avšak o nic lepšího než byl ten předchozí. Blagadal využil svého vlivu na šlechtice k získání majetku a větší moci. Spojil se s Tříprstým Michem a oba si tak zajistili výhodné pozice. Blagadal získal uši a oči Michových informátorů a Mich zase ospravedlitelnost svých činů, když se jeho banda stala pomocnou rukou městské rady. Městský čaroděj byl nově jmenovaným správcem obviněn z používání zakázané magie a posléze popraven na Šibeničním vrchu. Po roce oslavil rytíř Blagadal první z výraznějších úspěchů. Byla dopadena a popravena skupina čtyř hrdlořezů, zvaná Hnijící hnáta, přepadávající cizince, jež pak bez milosti zabíjela, dále byla odhalena Krvavá pěst, zápasnická aréna v jednom ze zchátralých skladišť, kde se v nočních hodinách odehrávaly brutální zápasy. (Vše však bylo dílo nekalých intrik Micha, jak se zbavit svých nepřátel.) Své sídlo v Dunrileanu založila Královská obchodní společnost a naopak Amírský tetragon již nemá s tímto městem nic společného. Příliv nových osadníků neustává, počet obyvatel města se zvětšuje. Roku 851 k. l. plně ovládla dunrileanský obchod Královská obchodní společnost.

Mohlo by se zdát, že Dunrileanu se blýská na lepší časy, ale to je jen zdání.

Městské části

Kupecká čtvrť

Nejrušnější část města udržovaných domů, pokrývajících kramářů a trhovkyň, blátem ostříkaných fasád od projíždějících vozů a nad tím vším vznášející se puch knijících odpadků, zadupaných do bláta ulic. Zastřelené krámy umístěné v přízemí měšťanských domů nabízející lacné zboží od lovčů a místních řemeslníků se musí denně práti o svou existenci se silnou konkurencí. Cizinci bloudící špinavými ulicemi vedle úředníků, překladačů a strážníků zadržují často dech nad různorodou směsicí mnohdy velmi nepříjemných pachů.

S rozvojem města přišla další vlna přistěhovalců, město nechalo zbudovat novou čtvrt pro chudé osadníky, kteří neměli peníze na cestu dál. Čtvrt však začala velmi brzy chátrat a pomalu se měnit v rozpadající se chudinský brloh. Tomu zamezili první dálkoví kupci, kteří přišli za obchodem s exotickým zbožím z džungle. Začaly zde vznikat kupecké krámkyně i sídla menších společností. Nakonec se do čtvrti přemístila správa rozrůstajícího se městečka a po letech zde vznikla radnice. Je to nejbezpečnější čtvrt ve městě, v níž se nachází domy měšťanů a řada krámků.

Skladiště a doky

Dřevění hnijící obři se tyčí nad procházejícími přístavními dělníky, již občas ucedí nějakou tu nadávku. U husté mlže se rýsuje obrys těchto rozlehlých skladisek, okolím se nese zvuk skřípajícího dřeva, hekání překladačů a kvíl namáhaných kladek a lan. Naložené vozy vijíždí ze skladisek nebo z něž položených doků, aby nasytily kladová břicha zámořských či říčních lodí, jež čekají na vyplutí.

Celá oblast stojící na ostrohu za pevností je protkána řadami skladisť pro uskladnění městských zásob a hlavně překládaného zboží. Skladisť se dnes celá pronajímají kupcům nebo tito platí jen za uskladnění svého zboží. Tato síť skladisť zbudovaná na jižním svahu města vznikla velmi brzo po první potopě, kdy bylo všechno zboží z Přístavní čtvrti znehodnoceno. Zpočátku se zde uskladňoval stavební materiál pro stavbu, později i potraviny a další komodity potřebné pro chod města, jak je tomu i dnes.

Chudinská čtvrt

Zchátralé domy těžknou pod tíhou vyopravovaných střech, zpod nichž se ozývá slabý tlukot netopýřích křídel, rozpraskané dřevo chatrčí vydává žalostný řeč. Žebráci naťahující prosebně ruce stojí na rozbalené zemi nebo se překrabují v kromadách odpadků společně s chlupatými příživníky, kterým se zde nesmírně daří. Řada opuštěných domů stojí neocímeně vedle sebe, čekajíce, až se v nich někdo zabydlí nebo se zkroutí pod svou zkrápenou konstrukcí.

Tato čtvrt vznikla v době, kdy se ve městě začali objevovat první žebráci a pobudové, kteří byli mnohde trpěni s velkou nelibostí. Později město nařídilo, aby se scházeli pouze v této zchátralé čtvrti po dělnících. Na několika domech se čas od času objevují černé kříže označující morovou nákalu. Velká úmrtnost byla

snížena především díky péči zdejších pochybných léčitelů, využívajících ke svému léčení i magii. Obyvatelé však nezápasí jen s morem, ale především s různými nemocemi z džungle, které přenáší hmyz. Tato čtvrt je nejobávanějším místem ve městě a každý jen trochu poctivý člověk se jí vyhne velkým obloukem. Slézají se zde různé pochybné existence a nikdo si nemůže být jist, kdo když ve skutečnosti je. Zločin zde kdysi kvetl a město s tím nic nenadělalo, zvláště když většina vojáků a dokonce i bývalý starosta města zhrošovali již tak neutěšené poměry spoluprací s podsvětím.

Dnes je situace o poznání jiná, stále se zde slézají pochybné zjevy a ulice mohou být nebezpečné, ale s výrazným násilím se zde setkáte ojediněle. Pobudové se vás pokusí leda okrást, ale sáhnout na něčí život si dnes už jen tak nedovolí, protože by mohli očekávat tvrdou odvetu ze strany nového správce. Velká část zchátralých domů je nyní opuštěná, zapadlé dvorky, po nichž sem tam přeběhnou krysy, zejí prázdnotou a jen velmi pomalu se sem opět stěhují přístavní dělníci.

Přístavní čtvrt

Ruch z přístavních taveren se líme společně s pýjácími oparem ven z oken až k přístavním molům a kolebajícím se lodím. Přístavní dělníci a klidaci skladu směrují k nábřeží, námořníci a cestující do dalších podniků a lekké holky a glodějčci za svými zákazníky. Puch odpadků tentokrát pochází ze zaneřáděné řeky, ze které je občas spatřeno náhodným kolemjdoucím nadnášené tělo zbloudilého nočního pijana.

Nejstarší ve městě je přirozeně Přístavní čtvrt, která stála na samém počátku města. Vznikla za účelem ubytování posádky, uskladnění zboží a potravin pro doplnění zásob lodí. Již několikrát byla celá zatopena vodou a opětovně vystavěna, proto jsou domy chaoticky roztroušené po celé ploše. Slovo ulice by se dalo použít snad jen na vyznačení hranic této oblasti. Je to čtvrt námořníků, nájemných bijců a žoldáků, hospodských povalečů a rváčů. Ve čtvrti se nachází kromě několika přístavních taveren i řada levných nocleháren pro námořníky a chudé přistěhovalce. Většinou jde o místo pro více lidí bez jakéhokoliv soukromí či pohodlí. Vlastníky těchto podniků jsou často staří námořníci a piráti. Charakteristickým znakem této čtvrti jsou právě zcestovalí mořští vlci, již vypráví své historky v každé krčmě v přístavišti, a dodávají tak přístavním podnikům tu nezaměnitelnou atmosféru.

Ve městě rovněž pracuje řada rybářů, kteří mají na konci Přístavní čtvrti své domky. Celá oblast tak nevábně páchne rybinou. K jídlu se tak díky nim nabízí široká nabídka říčních i mořských ryb, jimiž je zásobována velká část obyvatelstva, pro které je tato surovina na každodenním jídelníčku. Rybářské lodky leží až na severní pláži, přímo tam lze také po celý den koupit čerstvě ulovené ryby přímo od rybářů. Každé ráno vyrážejí rybáři v malých skupinkách jol, doprovázených hustou mlhou, dál od města, na sever na moře nebo na jih na řeku, protože zdejší hluk a lodní doprava plaší ryby.

Příklady nocleháren: U Kulhavý báby, U Skřeta, U Modrého jezevce, U Černovouse, U Žebráka, Rybí zdechlina

Řemeslnická čtvrt

Rezonující údery kovářských kladiv a truhlářských dlát se mísí s krubým otáčením hrnčířského kruhu. Ze skromných dílniček a rozehrátych pecí sálá do okolí teplo společně s pacem upocených těl zkůšených řemeslníků. Celá čtvrt je jen několik malých dvorků, v nichž se nachází živnosti řemeslnických rodin, oddělených od okolní zástavby.

Remeslo je důležité pro jakékoliv město a ani zde by se bez něj obyvatelé neobešli. V Dunrileanu jsou jen malé dílny a řemeslníci se nesdružují do žádných cechů, protože jich je málo a prakticky zde neexistuje konkurence. Nejpočetnější skupinou jsou řemesla pracující se dřevem. Čtvrt je oddělena od zbytku města z několika důvodů. Již jednou byla příčinou velkého požáru, a dále z důvodu hluku.

Čtvrt řemeslnických dílen existovala již na začátku osídlování, ale své místo na severu města získala až po několika požárech z hrnčířských či kovářských dílen. Majiteli dílen jsou většinou potomci dřívějších dřevorubců a dělníků, kteří se vyznali v řemeslech, která se zde provozují (hrnčířství, kovářství, koželužství, truhlářství).

Statky

U těsné blízkosti zelené džungle se nachází němohou obdělávaných polností s přilehlými statky, s okradami a kurníky s chovným zvěřectvem. Z vlnké půdy roší nevábná zelenina, jež je odvážena na tržiště. Občas lze zaslechnout šelest ze zarostlých krovisek a tiché vrčení kladových šelem, pozorujících vystrašený dobytek.

Východně od městské zástavby se

nachází osamocené statky s obdělávanou půdou, jež dodávají městu potřebné potraviny. Charakteristickým znakem oblasti je silný zápac hnoje a dobytka, kdákání slepic, hus a dalšího chovného zvěřectva. Celkově je čtvrt klidná a ničím nezajímavá. Čas od času však statek napadne divoká šelma z džungle.

Při mýcení lesa se nabídla další plocha k výstavbě. Vzhledem k tomu, že město mělo problémy s nedostatkem potravin, využívalo se zde jen pár domů, na něž pak připadla větší část půdy na obdělávání. Usadili se zde tedy sedláci. Vznikla zemědělská část, dodávající městu různé plodiny, které se danému podnebí daly přizpůsobit. Nalákat osadníky do těchto nehostinných oblastí k pěstování plodin bylo skoro nemožné a jedině díky příslibu, že jejich zboží bude město odkupovat za vyšší cenu, se zde nakonec někteří usadili. Tyto potraviny dnes tvoří rezervu při možném nedostatku.

Dalo by se říci, že nejnebezpečnějšími částmi jsou Chudinská a Přístavní čtvrt. Za bezpečnou by se dala pokládat Kupecká čtvrt a Jižní přístav.

Městská rada

Vláda města je v rukou nynějšího starosty, který se však zaobírá spíše vojenskou a policejnou otázkou města. O obchod a ekonomiku Dunrileanu se stará městská rada tvořená sedmnácti konšely. V těchto postech pak zasedají významní měšťané. Konšelé se pravidelně každý měsíc obměňují v roli purkmistra, který se stará o zabezpečení městských listin a městské pokladny a opatruje také pečetě města a klíče od truhel s penězi a písemnostmi. Vede také zasedání městské rady a stará se o právní záležitosti. Další důležitou osobou úřadu je rychtář jmenovaný guvernérem Východní dálavy, který má ve městě soudní pravomoc a dohlíží na zájmy samotného panovníka. Rychtář je odpovědný přímo guvernérovi, dohlíží na řádný odvod daní a na činnost městské rady o které informuje své nadřízené v Albireu, mimoto dosazuje úředníky do funkcí. Na radnici dále pracují dva městští písaři s jedním kronikářem a znalcem právních zvyklostí. Dalšími osobami jsou výběrčí daní a poplatků a hejtmani, mající dohled nad určitou částí města.

Výčet sedmnácti současných konšelů Dunrileanu: Aunel z Jrije (velekněz Dunril), Ilmar Lodric (zástupce Královské obchodní společnosti), Hrozmír Drtík, (zástupce drobných

obchodníků), *Otmar Radvík* (majitel dřevařské dílny, obchodník se dřevem), *Elbran Radwec* (majitel hostince *U Rejdaře*), *Řehoř Chvástat* (obchodník s alkoholem), *Bedřich Djavor* (kupec, majitel několika krámků a řemeslnických dílen), *Elmar er Edwar*, (správce přístaviště), *Jonas Trebeš* (obchodník s kožešinami), *Emerich Bodvij* (obchodník s tabákem), *Herbert Malik* (městský písář, kronikář a znalec), *Jadgil Slavomil* (městský architekt), *Lotar Grelvor* (rychtář), *Dalsvoj Děrič* (výběrčí daní a poplatků), *Ren Djaslav* (statkář, majitel několika usedlostí za městem), *Jansil Terwet* (majitel rejdařství *Tarsia* (*Divoký vítr*)), *Mark Tanros* (potomek lokátora města, majitel několika pozemků ve městě).

Sociální vrstvy a městská práva

statut	práva a zákazy
Šlechtic	nemůže být souzen městským soudem
Měšťan	povolení nosit zbraň
Obyvatel	zákaz nošení zbraně
Kat, biřic, určitá řemesla	vyhrazená místa v krčmě

Měšťan je obyvatel města s městskou listinou (domovskou listinou), která mu zaručuje určitá privilegia vůči ostatním obyvatelům (může volit konšely a také se může stát jedním z nich).

Obyvatel města je kdokoli, kdo obývá město (má zde svou živnost, bydlí zde dočasně či trvale) a není vlastníkem domovské listiny.

Městská stráž (zde vojenská posádka) má právo cizincům zabavovat zbraně, pokud jsou pochybnosti o jejich úmyslech. Nejčastěji jsou zabavovány střelné zbraně (kuše, arbalety, luky), avšak žádná další přísnější opatření nebyla ustanovena. Dunrilean není příliš velké město a na taková opatření se více dbá ve větších sídlech. Na rozdíl od volného zákazu zbraní je velice potíráno pašeractví, aspoň navenek to tak vypadá. Často se stává, že samotní vojáci spolupracují s pašeráky, nad čímž úředníci přivírají mnohdy oči (pokud je jim samozřejmě slušně zaplaceno). Čas od času však vojáci společně s celníky uskuteční prohlídky lodí vytipovaných informátorů a zabaví pašované zboží. Povinností každého občana je město bránit. Za poplatek se lze z této povinnosti osvobodit, avšak musí být poslána náhrada. Tento úkol pak konají členové Michova gangu, kteří vybírají od obyvatel poplatky a výpalné. Většina zaplatí s větší či menší nelibostí. Michův

gang tak plní neoficiálně úlohu nájemných žoldnéřů ve službě města.

Město má tyto udělená práva a výsadu: Městské právo (statut města), dále právo tržní, popravčí (hrdelní), právo nuceného skladu a právo mílové.

Daně

Hlavní příjmy města: daň z hlavy 5st.-5zl. (1x ročně), část jde přímo do královské pokladny a zbytek do městské pokladny, lozunka (hlavní městská daň), její výše se určuje podle majetku a výnosu řemesla každého obyvatele města (2x ročně), výbírá se 1. rozkvetu a 1. ovocna.

Vedlejší příjmy města: pokuty, poplatky za vyhotovení listin, daň z řemesla, daň z obchodu, z práva nuceného skladu, cla (1-10 % z hodnoty zboží stanovené podle současné hodnoty na místním trhu), za provozování živnosti, z průchozí clo (2-5 % z hodnoty zboží), pronájem a prodej domů.

Výdaje města: daň vládě, opravy, údržba a budování domů, platy úředníků, celníků a vojáků.

Ekonomická situace a chudina

Rozšíření zemědělství s nově vytvořenými pozemky přináší vzhledem k podnebí jen malý výnos. Úroda je často napadána plísněmi a dalšími organismy ničícími úrodu, ale ani zdejší půda není pro zemědělství vhodná. Tyto statky jsou často kvůli nízké úrodnosti opouštěny. Ti, kteří zůstávají, nemohou žít jen z práce v zemědělství, ale musí si přivydělávat i jinými způsoby (např. prací v přístavišti). Každý další přistěhovalec ubírá výdělek ostatním, kteří již tak živoří. Jak těchto lidí přibývalo, musely se snížit poplatky za pronajaté statky a pole a zvýšit cenu za jejich produkty na trhu. To má za následek (jelikož mzdy zůstávají pozadu za zvyšujícími se cenami) další zchudnutí některých obyvatel města, kteří již tak byli na okraji společnosti. Z těchto lidí se pak stávají žebráci, pobudové a zločinci. Někteří chudí se stali čeledíny na zemědělských usedlostech a statcích, ale když je špatná úroda, dostávají i oni nízké mzdy, které je jen stěží užívá, a tak zůstávají na životním minimu.

Existují také nádeníci, kteří nenacházejí s příchodem nových obyvatel stálou práci a jen občas si přivydělávají v přístavišti. Nadbytek pracovních sil dovoluje sedlákům najímat jen

mladší a silnější, proto jsou vrstvy zdejších chudých složeny většinou ze starších lidí (40-50 let), kteří pracovat mohou, ale práci nenacházejí. Lidé přicházejí většinou z venkova, ale za moře odcházejí také mnozí obchodníci a řemeslníci, již doufají v lepší ekonomické podmínky, zvláště pak po krutém období Obchodní války.

V Dunrileanu díky nízkému odbytu výrobků vznikají jen menší dílny bez jakékoli konkurence, kterou by město nepřipustilo. Pro chudé a nezaměstnané nezbývá nic jiného než žebrota nebo zlodějna, což pro ně znamená přežití. Dalším chudým se město brání tak, že vyžaduje poplatek od přistěhovalců. Tím se jich však město nezbaví, protože mnozí nemají již ani na cestu dál. Existují však také organizace využívající tyto chudáky ke kriminalitě.

Chudí nemohou vykonávat odborné práce (vyučení v řemesle si nemohou dovolit nebo na otevření vlastní živnosti nemají prostředky), a tak na ně zbývá nekvalifikovaná práce překladačů v přístavišti, pomocníků, dělníků a poslíčků. Město se tedy brání přistěhovalcké chudině a naopak vítá kvalifikovanou práci zajištěných řemeslníků. Chudí často nemají ani na zaplacení cesty na Taru, a tak se zaváží obchodníkovi, že po plavbě budou několik měsíců pro něj pracovat zadarmo (splacení cesty), stává se však, že mnozí se domluví bez písemné dohody, a tak jsou někdy přinuceni pracovat zde déle. Tito lidé v Dunrileanu tvoří nemalou část zdejších špatně placených přístavních dělníků a nezbývá jim nic jiného než kromě práce v přístavišti pracovat i jinde, což má za následek, že se nakonec dostanou tak jako tak k žebrotě nebo zločinu (jen opravdu minimum z nich další práci najde). J přesto lze ve městě najít práci. Nejčastěji se jedná o dřevorubce nebo již několikrát zmínované přístavní dělníky, kterých je vždy potřeba. V Dunrileanu je tedy mnohem více práce pro muže než ženy. Mohlo by se zdát, že se zde již žádný osadník nemá šanci usadit, ale časté epidemie si vybírají svou daň mezi značnou částí obyvatelstva, takže příslun dalších lidí je nezbytný.

Problém odpadu

Tak jako v mnoha jiných městech, nastává i zde otázka, co s odpadem. Obyčejně vyrážejí lidé svoje smetí na ulici. Tak tomu bylo až do doby, než vypukly ve městě epidemie. Tehdy městská rada vyhlásila nařízení, které zakazuje občanům města vyrážet odpad na

ulici pod pohružkou pokuty. Na konci každého dne projíždí městem páry vozů a všechny nepořádek z domů vyrážejí do řeky. J přesto jsou některé ulice blátivé a plné odpadků a zvláště v Chudinské čtvrti se na hygienu moc nedbá. Stává se tak, že spodní vody se odpadky znečistí a studny se stávají roznašeči chorob.

Známá místa

Pevnost

Jíž z dálky lze spatřit velkou kruhovou věž dunrileanské pevnosti, jež se majestátně tyčí nad okolní krajinou. Pod ní jsou patrné střechy přilehlých pevnostních budov, okrazených třímetrovou palisádou. Celá pevnost je postavena na ostroku zarostlém krovísky, jenž se vypíná nad okolním terénem, na sever se strmě svažuje až k Přístavní čtvrti, z níž vystupuje vysoká kopule Dunriliina chrámu. Jižní strana ostroku, posetá velkými skladisti, můrně klesá a směrem na západ přechází v můrný svah, jenž je napojen na klučné doky a zatuchlá přístavní mola. Z východní strany, od města, jsou hrady pevnosti posety řadami měšťanských domů, více na severu pak přechází dřevěná palisáda ve sto metrů dlouhou zed, oddělující tržiště od vojenských skladisek.

Dominantou města je kamenná pevnostní věž, tyčící se do výšky 25 metrů nad okolní krajinu. Je to nejstarší stavba města, která pochází z let osídlování. Byla postavena roku 738 k. l. jako součást dřevěné tvrze pro vojenskou posádku. Celá pevnost byla již nesčetněkrát přestavována, aby vyhovovala vojenským účelům, samotná kamenná věž však přestala do dnešních dnů a stále se užívá k uskladnění zbraní a vojenského materiálu. Je to nejlépe bránitelná budova pevnosti a pro zdejší jednotky znamená poslední útočiště v době nebezpečí.

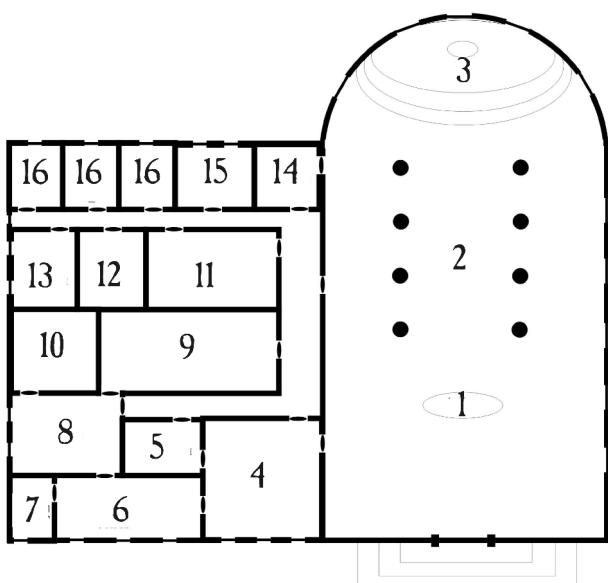
Vojáci z pevnosti dohlíží nejen na bezpečnost tohoto komunikačního uzlu, ale také jako městské stráže hrají roli správců pořádku. Daleko více než čestní ochránci zákona to jsou nájemní bijci toho nejtvrďšího zrnu, které vytváří jen společnost dunrileanského podsvětí. Nosí koženou halenu prošitou kovovými plíšky. Často jsou podsadiři a nevysoci, ale najdou se mezi nimi i vysoci barbaři ze severu. Každý strážný je vycvičen v boji s krátkým mečem, obuškem, tesákiem či dýkou, které se osvědčily v běžných rvačkách jako lepší a účinnější než velké a neohrabane meče či halapartny.

Chrám Dunril

Dunrilíum chrám stojí na volném prostranství na jihu Přístavní čtvrti. Kamenná stavba je oddělena od řeky menším srázem a ze zbylých stran je pak celé prostranství obklopeno zchátralými dřevěnými domy. Je to obraz dvou světů, bohatě zdobený chrám, jenž donedávna neměl o mecenáše z řad obchodníků nouzi. Vysoká kopule s prosklenými chrámovými okny, dovezenými od proslulých erinských sklařů, již také nese známky upadající slávy. Na některých místech jsou malby poškozené a zchátrale schodiště vypovídá o mizícím zájmu zdejších obyvatel. Stěny jsou rozpraskané a zpuchřelé a malba pomalu bledne a mizí v pravidelných poryvech silného deště. Sutany chrámových kněží jsou poznámenány cákanci od bláta a na tvářích se těmto nedůstojným opilcům gračí lhostejnost a apatie, jako by byli smrčeni se svým osudem.

Největším skvostem města býval chrám bohyně Dunril, která zde byla ještě před několika lety nejvíce uctívaná. Mnoho kupců a námořníků platilo chrámu velké peníze, aby jejich plavba dopadla šťastně, ale to vše je nyní minulostí. Chrám upadá a příznivců je velice málo. V chrámu žijí 3 novici, 2 kněží nižšího svěcení a 1 kněz vyššího svěcení a představený chrámu Anel z Jrije.

Narozdíl od Erinu nebo jiných významnějších měst, kde moc Dunril spíše roste, je zde její pozice velice oslabená. Snad je to dáno zdejšími ubohými podmínkami, že se lidé obracejí ve víře raději k Estel nebo Sandol Kah.

Plánek chrámu Dunril

1-kašna, 2-chrám, 3-oltář, 4-lázeň, 5-šatna, 6-místo pro očistu, 7-latríny, 8-kuchyň, 9-společná jídelna, 10-komora, 11-noclehárna, 12-knihovna, 13-pokoj pro hosty, 14-sakristie, 15-cela představeného, 16-cely kněží

Tržiště

Tržiště není příliš veliké, je to vlastně jen volná plocha obdélníkového půdorysu u níž se krčí malé dřevěné stánky za deště kolé, opuštěné. Jen tu a tam vlní zapomenutá plachkovina. Náměstí dominuje malá radnice s nevysokou věžičkou, jenž je zakončena špičatou střechou pod níž lze širokým oknem vždyk spatřit nepříliš velký zvon. Nedaleko radnice stojí patrový dům s dvěma ozbrojenými muži u vchodu. Nad dveřmi onoho domu se koupe výšeouní štíť s vyobrazenou lodí ve vlnách a nápisem *U rejdaře*.

V době týdenního trhu jsou stánky naplněny zbožím všeho druhu. Kolem postávají vyložené vozy a pobíhá bučící dobytek. Mísí se zde křik trhovců s hádkami zákazníků o co nejlepší ceny. Převládá pach dobytka, rybiny a shnilého ovoce o nějž se přetahuje nejnižší spodina, žebráci. Sem tam projede trhovec s trakařem či vůz vezoucí zeleninu ze statků.

Výběr zboží je zde široký: potraviny, látky, dobytek, keramika, nabídka ochranných amuletů a občas se zde i přes zákaz objeví nějaký ten dryáčník, mastičkář a šarlatán, nabízející pochybné lektvary.

Radnice

Dvoupatrová radniční budova je až na úzkou nevysokou věžičku se zvonem nevýrazná, zapadající přímo do městské zástavby zblácených domů. Stojí přímo před tržištěm, středem města, za nímž se směrem k řece rozkládají vojenská skladističky. Samotná radnice je až na pár oprýskaných fošen udržovaná, široká okna, z nichž každý den vylížejí ūředníci, směrují na rušné tržiště nebo do širší ulice na jihu, jež vede k malému zastrčenému krámu s exotickým zbožím panu Myšivec.

Dvoupatrová dřevěná budova radnice je velmi často využívána k soudním procesům. V městském soudu zasedají konšelé s purkmistrem a s rychtářem v roli soudce. Rychtářský soud se koná každý den a řeší drobné přestupky, krádeže apod. Rychtář je oprávněn tyto soudy řešit sám, ale často se soudu účastní jeden nebo dva z konšelů. Dále se konají mimořádné soudy k řešení vážných obvinění a těžkých zločinů. Popravy se konají za městem na Šibeničním vrchu, na kterém jsou pohřbeni všichni provinilci.

O vině či nevinně mnohdy nerozhodují jen svědkové, ale také mučení, souboje apod. Městský soud má však právo soudit jen obyvatele města a zločiny spáchané šlechtou musí soudit zemský soud. Také církevní představitelé nejsou podřízeni městskému soudu a spadají pod své vlastní soudy. Na šlechtice je městská pravomoc krátká (nesmí obviněného šlechtice soudit, ale mohou jej uvěznit a poté předat zemskému soudu). Městskému soudu však podléhají všichni obyvatelé města. Často musí řešit různé majetkové rozepře, ale popravy, mučení a vykonávání trestů jsou také častým jevem. Za lehčí přestupky je obžalovaný spoután na pranýři stojícím na náměstí s cedulí s napsaným činem, kterého se dopustil, a vystaven tak potupně veřejnosti. Městský žalář je umístěn přímo v pevnosti.

Svou úlohu na radnici mají také tzv. hlásní, vykonávající službu na věži; zvoní v případě ohrožení města (požár, napadení) a ohlašují denní doby, čas, kdy se mají zavírat všechny krčmy ve městě a zhasinat ohně, ale také konání trestů.

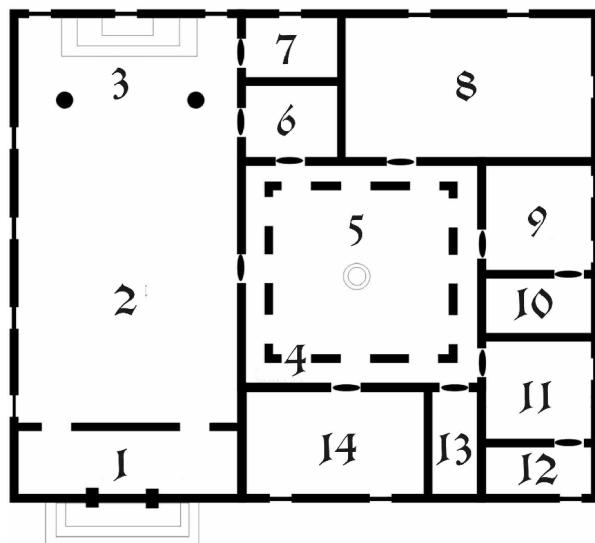

Klášter se špitálem Estel

Bílý okost u podobě přízemního svatostánku milosrdné Estel se rozkládá na mýrném svahu kousek za městem, kam již nedolehá kluk z tržiště. Klášter je postaven z neopracovaných oblázků z řeky, úzká vysocká okna přidávají této stavbě na vzešenosť. Klášterní dvoukřídlá brána jako by zvala trpící dale. Střecha chrámové lodi je pokryta rudými palenými taškami, které přidávají stavbě na eleganci a lehkosti. Z budov kolem rozlehlého dvora, jenž je patrný ze samotné stavby, vychází lině šedý pruh dýmu. Džungle jako by nemohla za kamennou zdíku, domou Esteliných kněžek.

Klášter bohyň Estel stojí zhruba 100 metrů za městem. Samotná stavba není nikterak velká, avšak pro toto město je velice důležitá. Celkem zde žije pět nižších kněžek, jedna starší kněžka a představená kláštera, šedesátiletá

Mirel Dobrotivá, které jsou trpícím obyvatelům města vždy nápomocné.

Plánek chrámu Estel

1-vstup (očista), 2-chrám, 3-oltář, 4-křížová chodba, 5-dvůr, 6-cela představené, 7-sakristie, 8-společná jídelna, 9-kuchyň, 10-komora, 11-noclehárna, 12-šathna, 13-latrínky, 14-špitál

Svatostánek Sandol Kah

Starý oprýskaný dům snad ještě z dob osídlování stojí v malém špinavém dvorku. Po rozkrývajícím dřevu se plazí divoká zelen, jež obepíná dům v majetnickém a laskajícím okleti. Za zatloucenými okny se ukryvá černota, prach a pack hnědoby. Střecha je poseta menšími puklinami, jimiž do útrob domu dopadají dešťové kapky. Budova je jakousi dávnou zchátralou památkou na dřívější časy, z níž se líme dech zkaženosti.

V Chudinské čtvrti stojí na první pohled jeden z mnoha opuštěných domů. Okna jsou zatlučená a ve dne z něj nikdo nevychází ani do něj nevchází. V noci se ale vše mění, konají se zde obřady na počest uvedené bohyň. O kapli se stará kněz se dvěma novici. Jedná se o rozsáhlé uskupení, které má po městě velkou část věřících z řad obchodníků, námořníků i chudáků, kteří se bojí o svůj život či majetek.

Sandol Kah má ve městě nyní nejsilnější postavení a je jen otázkou několika měsíců, kdy ovládne zbytek obyvatel.

Dokařská správa

Široká stavba Dokářské správy se rozkládá nedaleko radnice před zabláceným tržištěm. Otevřeným průchodem, jež na noc uzavírá velká dvoukřídla vrata, projíždějí naložené vozy, mezi nimiž se motají různorodí cizinci i celníci. Rozlehly čtvercový dvůr zapáčká odpadem ledabyle odhozeným v bahně, kliněné střepy, knijící dřevo, zelenina či cárky látek se valí zadupány do vrstvy špinavého bahna, z něhož se líně puch neustupně se drží v celé stavbě i u nemylých tělech překladačů jako připomínka zdejších nečistotních obyvatel. Celé přízemí je obrovské skladiště, nad nímž v patře sedí úředníci sklizející do zabláceného smrdutého dvora a jen některí, jž měli více štěstí, sedí u oken do ulic.

Přes Dunrilean plují všechny lodě do vnitrozemí, a tak chce mít každý obchodník jistotu, že jeho zboží bude v pořádku přeloženo na říční loď. Od toho je tu Dokářská správa, sídlící v Kupecké čtvrti. Úřad zaměstnává celníky, úředníky a překladače, celníci vybírají poplatky, úředníci zde pečlivě vedou informace o uskladněném a převáženém zboží, o lodích kotvíčích v přístavišti, ale také dohlíží, aby určená procenta zboží byla prodána na zdejším trhu. Obchodníci si zde pronajímají skladiště a také si mohou vyžádat ochranu a zabezpečení samotného skladiště se zbožím. Na to vznikla z podnětu nynějšího správce listina, jež obsahuje jména všech žoldnéřů, na které se mohou kupci spolehnout.

Hřbitov

Bledý svít měsice ozáruje hřbitovní zídku z neopracovaných kamenů i pokroucené černé stromy za zídkou. V dali se rýsuje potemnělá střecha kaple a ještě dále pak budova špitálu, z jehož komínu vychází slabý proužek šedého dýmu. Ozývá se jen vzdálená džungle se svými prapodivnými zvuky a šelestem. Okolí je prosyceno vlnou rozkypřené klíny.

Tak takto nějak by se dala popsat atmosféra nočního hřbitova, jenž se utápí ve svitu bledých měsíčních paprsků. A skutečně, hřbitov nepatří k místům, kam by měl zavítat člověk byť jen se špetkou zdravého rozumu, protože samotný hřbitov je zakázanou zónou, kam smí jen Zkažení mniši, Maurilin kněz a ti, již mají povolení od městské rady. Důvod je prostý: velice rychle se můžete nakazit odpornou, mnohdy smrtelnou nemocí a zůstat na tomto místě natrvalo. Nikdo z města z vlastního zájmu na hřbitov nevstupuje a všichni se drží od tohoto místa co nejdále.

Podniky a krámky

Krčmy v Dunrileanu jsou nestálé jako život v něm. Pohromy zapříčinily, že jejich počet a různorodost jsou jimi ve značné míře ovlivněny. Většina zaniká v přívalu záplavové vody či požáru, aby za několik měsíců mohly vzniknout nové se svou další pohnutou historií a podivným osazenstvem.

Výčet podníků:

Kharova knajpa(x): (utajená krčma, st. 3*, bez noclehů, osazenstvo: zločinci).

Nový začátek: (přístavní krčma, st. 3*, nocleh, osazenstvo: námořníci, zloději).

U černé štíky: (přístavní krčma, st. 4*, nocleh, osazenstvo: námořníci, zloději, dělníci).

U čtyř oběšenců: (hospoda st. 2, nocleh, osazenstvo: řemeslníci, kramáři, úředníci).

U dvou nožů(x): (krčma, st. 4*, bez noclehů, osazenstvo: spodina, rvači).

U rejdaře: (hostinec, st. 1, nocleh, osazenstvo: kupci, měšťané).

U stínu: (utajená krčma, st. 5*, bez noclehů, osazenstvo: spodina).

Každá hospoda má své (nezaměnitelné) typické osazenstvo.

* (nabídka zakázaných komodit)

(x) podníky, které již neexistují

st. (statut):

1. Bohatá nabídka, ale také vysoké ceny.
2. Široká nabídka, nižší ceny než předchozí (průměrná hospoda).
3. Podprůměrné hospody, nabídka nevalné kvality za nízkou cenu.
4. Nejhorší hospody jen pro otrlé, rvačky jsou na denním pořádku, nabídka je podprůměrná.
5. Jen těžko lze nazvat krčmou, slézají se zde nejhorší z nejhorších, pochybné existence, co již nemají co ztratit.

12

Krčma Nový začátek je jednou z oněch pochybných hospod co se týče osazenstva i služeb, je však vyhledávaná z mnohých důvodů. Snadno se zde najdou lidé na jakoukoliv práci a zvláště pak na tu nelegální. Na jídelníčku jsou převážně ryby všeho druhu. K pití je rum, kořalka či pivo, vše nevalné kvality. Hospodskému se říká Černák a ve skutečnosti je to zprostředkovatel špinavé práce pro různé organizace. Dokáže však, samozřejmě ne zadarmo, poradit i ohledně najímání žoldáků. Černák je ve svém podniku

autoritou, kterou si dovolí nerespektovat jen málokdo. S neposlušnými hosty si dokáže poradit a když na to nestáčí sám, s radostí mu mnozí ze stálých zákazníků pomohou. Hospodu vede spolu se svým synovcem Jrvejem.

Černá štika je nálevna nevalné kvality, kde se slézají různé pochybné existence z celé Přístavní čtvrti. Nabídka je chudá, cena však nejnižší, jakájen může být. K pití je zde kořalka či zvětralé pivo nevalné kvality, avšak pokud hledáte zakázané zboží, jste na pravém místě. Často se tu potloukají kapsáři nebo se ukrývají zločinci prchající před vojáky. Hospodu vede nepříjemný chlapík jménem Karves. Hosty obsluhuje dědek řečený Slintavej Dev a vyhazovače zde dělá bývalý zápasník Jürgen.

Hospoda U Čtyř oběšenců vznikla nedlouho poté, co byla dopadena banda vrahů, jež ve městě řádila. Tehdejší majitel nevěděl, jaké dát hospodě jméno, a tak když viděl, jak se ti čtyři zločinci houpou na šibenicích, pojmenoval ji takto (v té době se ještě věšelo přímo na náměstí). Osazenstvo hospody tvoří převážně vojáci z pevnosti, řemeslníci a chudší kupci. Hostinský Rivar vede podnik společně se svou dcerou Elbet a jedním sirotkem, kterého se ujal. Rivar tajně po nocích sepisuje kroniku Dunrileanu, kde zaznamenává všechny události, které se dozvídá od lidí. Na rozdíl od dunrileanského kronikáře Jana Rezinského se snaží o pravdivé vylíčení zdejších podmínek a událostí. V hospodě vládne příjemná a klidná atmosféra, kterou občas vylepší nějaký ten bard či kejklíř.

U Rejdaře je hospoda, která je proslavená svým bezpečím a dobrým pohostinstvím. Často je navštěvovaná nejbohatšími lidmi města, úředníky a kupci, ale také zámožnějšími cizinci. Nový majitel hostince, kupec Elbran, se často pyšní tím, že právě v jeho podniku nocoval samotný král Walden při svém tažení proti Svobodným městům.

Nejnebezpečnější z podniků ve městě je jistě zchátralá barabizna, která je známá mezi pobudy pod jménem U Stínu. Nejběžnější zakázanou komoditou jsou zde levné omamné látky, převážně densarský hašiš, krokva, Kharuv jazyk a měsíčník. Sama hospoda je zahalená v oblacích omamného dýmu ze snonoše, vařícího se nad ohništěm. Jen málokdo vám může říci, kde přesně se v Chudinské čtvrti nachází, ale nalézt ji nebude lehké, protože tento pochybný podnik přežil i velkou razii z roku 847.

U Sirény je jediný městský nevestinec nacházející se v Přístavní čtvrti, jenž je hojně navštěvován zejména námořníky a zvídavými

cizinci, nemůže se však v žádném případě rovnat proslaveným podnikům v Erinu či Rilondu. Pravým majitelem nevestince je Olek, starý vyděrač, který využívá podnik k získávání informací a případně i vydírání cizinců.

Výčet krámků:

krámek	zboží	sídlo
Danilovо tajemství	látka	Kup. čt.
U Oběšence	provazy	Kup. čt.
U Sekery	veteš	Příst. čt.
U Šlechtice	veteš*	Příst. Čt.
U Zlamaný grešle	veteš*	Kup. Čt.
Myšivcovo ex. zb.	fauna a flóra	Kup. čt.
Trevanova veteš	veteš	Sklady
U Dobrodruha	výb. do divočiny	Kup. čt.
Valensar Mapař	mapy	Kup. čt.
Erivar Truhlář	truhlařina	Řem. čt.
Kovárna Draja	kovářské výr.	Řem. čt.
Zelmara		
Edvoj	hrnce a džbány	Řem. Čt.

*(nabídka zakázaných komodit)

Danilovо tajemství je nyní již jen zchátralý opuštěný domek, jenž zanikl v době, kdy byl jeho majitel usvěđen ze špionáže a popraven na Šibenickém vrchu.

Majitel krámků U Oběšence Jan Provazník je mistrem svého oboru a jeho lana jsou známá po celém městě svou kvalitou hlavně u námořníků a zlodějského cechu, avšak sám majitel není do žádné kriminální činnosti zapleten. Nakupuje zde i místní kat.

U Šlechtice je malý krámek stojící v jedné ze zapadlých uliček na severovýchodě Přístavní čtvrti, kam chodí jen málokdo. Běžnému zákazníkovi se krámek jeví jako vetešnictví, sklad všeho nepotřebného či opotřebovaného a poškozeného harampádí, avšak ve skutečnosti je propojen s vedlejším domem, kde se nachází jediná zlodějská dílna ve městě, jež náleží Michovu gangu. Nabídka je poměrně slušná, od průměrného zlodějského náčiní až po kvalitní převleky.

Ve vetešnictví U Zlamaný grešle lze koupit ledacos, od obyčejného vybavení přes zakázané zboží až po zlodějskou výbavu. Krámek patří jistému Hornácovi, tlouštíkovi s odpudivým vzhledem, to však vynahrazuje široká nabídka zboží za rozumné ceny. Hornác je také lichvář a směnárník v jedné osobě. Spolupracuje s místní pašeráckou organizací. Dalo by se říci, že tento krámek je hlavním odbytištěm pašovaného zboží.

Majitelem krámků U Sekery je hamčíny trpaslík Jardis, který před pár lety připlul do města. Měl dost cestování na kymácející se lodi, a tak se zde usídlil. Jeho krámek slouží jako zastavárna a vetešnictví. Zboží je většinou značně poškozené a cenou vysoké, ale kdo se alespoň trochu vyzná v obchodování, nebude pro něj problémem tohoto „zloděje“ usmlouvat.

Organizace

Po roce velkých změn 847 k. l. zůstaly v podsvětí jen dvě skupiny zločinců, které si díky vymizelé konkurenci upevnily své postavení ve městě a navzájem začaly spolupracovat. Těmi se v průběhu onoho roku staly Michův gang, specializující se na ochranu obchůdků a malých živnostníků, a uskupení pašeráků pod jménem Krysy, jež do města začalo ve větším pašovat žádané zboží.

Podsvětí

„Kde to žijete? Tady je každej, kdo není úplně blbej, v podsvětí! Jak jste tady mohli vůbec přejít?“
starý práškač Trevaj

Jak již bylo zmíněno v modulu Dálavy, Dunrilean je místem, kde začalo svou dráhu mnoho zločinců známých po celé Taře. Je to pochopitelné, protože ne všem se poštěstí, aby získali peníze na plavbu po Královské řece. Těm, co takové štěstí neměli, nezbývá nic jiného než si vydělat peníze jinak, přičemž této situace využívají různé organizace ke svým vlastním nekalým intrikám.

Nejpočetnější a nejsilnější skupinou podsvětí je Michův gang, který po událostech z roku 847 k. l. převzal do svých spárů většinu města. Další silnou organizací byl Krvavý obušek, skupina pobudů a žebráků, která byla při razích v roce 847 k. l. odhalena a vůdcí popraveni. Dále zde můžeme zmínit menší skupinky, které hájí vlastní zájmy, ať jsou již Michovým gangem podporovány či ne.

Michův gang

Vůdcem gangu a jeho nejvyšším šéfem, jak již název vypovídá, je samotný Tříprstý Mich. Jeho autorita je nezpochybnitelná, a i když se ho v minulosti pokoušelo připravit o život několik lidí

či skupin, vždy dokázal přežít a mezi svými si upevnit ještě větší moc. Přestože stárne a dnes již není tak silný a hbitý jako dříve, tyto nedostatky plně nahrazují jeho zkušenosti z minulých let.

Členy gangu jsou převážně námořníci a bijci, kteří se zaměřují na vybírání výpalného a celkově drží nad Dunrileanem ochranou ruku. V současnosti je Michův gang, více než skrytou podsvětní organizaci, otevřenou skupinou spolupracující s rytířem Blagaladem, jenž díky jejich pomoci občas přivře oči nad nelegálními aktivitami. Nestří však žádné násilí a bezpráví. Základnu má Michův gang v Přístavní čtvrti. Kontaktovat jej mohou zákazníci v krčmách Nový začátek a U Černé štítky.

Po svém připlutí do města před 11 lety se tato banda tajně dohodla s městskou radou na likvidaci pirátů přepadávající osamocené lodě poblíž Dunrileanu a zaručila, že bude chránit vody kolem města, za což požadovala jisté výsady. Po několika mrtvých se piráti stáhli, ale úplně se je zlikvidovat nepodařilo. Michova banda tehdy tvořila jakousi prodlouženou ruku Dunrileanu, i když ji oficiálně město neschvalovalo. Tato banda si svou odměnu vybírala prostřednictvím daně za život, kterou musel platit každý občan (platilo to samozřejmě jen pro nižší vrstvy, protože jinak by tato banda ve městě dlouho nevydržela). Největším nepřitelem Michova gangu byl bezpochyby Krvavý obušek, banda pobudů přepadávající cizince, která byla díky svému uskupení jen těžce zranitelná. Nakonec však i tato skupina byla roku 847 k. l. odhalena a vymýcena.

Dnes již Michův gang plní roli jakýchsi městských strážných, kteří kontrolují jednotlivé části města a sjednávají v putykách mezi rváči pořádek. Dnes nevybírají daně na život, ale za ochranu, což je jen hra se slovy. Michův gang však zanechal násilí proti chudým obyvatelům města a nyní se zaměřil na jejich bezpečí. Vše to začalo právě rokem 847 k. l., kdy Krvavý obušek zanikl, a jelikož to byl největší nepřítel tehdejší městské rady, služby Michova gangu již nebyly také zapotřebí a rada se začala zajímat o jeho nekalé aktivity. Michův gang tak musel pozměnit své plány.

Členové: Venvej, Straniš, Amnar, Larnin (zelenáči), Rakan, Danil, Hanala, (mazáci), Jarvik (veterán), Elber (pravá ruka), Tříprstý Mich (šéf)

Krysy

Jedinou podsvětní skupinou, která měla přímo užitek z razií v roce 847 k. l., bylo seskupení pašeráků. Od tohoto roku vznikla semknutá organizace podloudníků, kteří tehdy vydělali prodejem zboží Dunrileanským kupcům, jež byli bezradní díky opatření, které zamezilo komukoliv vyplouvat či vplouvat do Dunrileanského přístavu. (Městská rada a hlavně církev Dunril se bála o Oko hlubin, které by jim tak mohlo navždy zmizet z města.). Před touto událostí také obchod v Dunrileanu oslabila epidemie, která byla definitivně zničena až začátkem roku 847 k. L.

Organizaci vede pašerák Bregar, který má dohodu s Michovým gangem o neutralitě. Krysy jím dodávají pašované zboží a Michův gang si jejich aktivit nevšimá.

jméno sítě	úroveň	vůdce
Michův gang	3/2/0/2	Mich (11)
Krysy	0/4/0/4	Bregar (8)

Ostatní, ať již utajované či oficiální organizace, nemají v Dunrileanu vlastní městskou síť a používají tedy svůj vliv v Dunrileanu prostřednictvím zemské sítě. Ve městě mají nasazených jen pár jedinců jako informátory. Výjimku může tvořit almendorská tajná služba, jež zde má pár agentů.

Zkažení mniši a zatracenci

Tyto dvě skupiny ubožáků nepatří svým zaměřením k žádné organizaci, ale nejblíže mají k podsvětí, proto jsou zde uvedeni.

Zkažení mniši jsou skupina tvořená z nakažených lidí, kteří na sebe navlékli šedá roucha a odevzdali své služby Mauril. Tito lidé již nemají co ztratit, většinou jsou to žebráci z Chudinské čtvrti nakaženi leprou či jinými smrtelnými chorobami. Jejich život byl u většiny prosycen zabíjením a zlodějnou, ale nyní, když se blíží dny, kdy stanou před Lamiusovým soudem, chtějí alespoň zemřít jako čestní lidé. Jejich práce spočívá v tom, že převážejí mrtvé na hřbitov, spalují mrtvoly nemocných za městem a vyklízejí domy nakažených. Obličeji mají zahalený či obvázaný a přes hlavu přehozenou kápi. Stalo se už také, že nemocný neměl co ztratit a svěřil se do rukou dryáčníků, po jejichž lektvarech byla nemoc zastavena, ale ne vyléčena. Tito lidé i ostatní nakažení mají přísný zákaz vstupovat do jiných částí města, než je

Chudinská čtvrť, bez povolení stráží.

Zatracenci jsou děti města, je to ta nejnižší spodina, která žebrá na ulicích. Tito lidé tu nejsou proto, aby přepadávali kolemjdoucí, ale naopak pomáhají, aby město vzkvétalo. Je jejich domovem a jejich strážcem a za jejich službu se jim odmění, postará se, aby již nestrádali a nehladověli. Zatracenci vidí město jako živoucí bytost, která se od nich nikdy neodvrátí. A tak se občas stává, že lidem pomůže neznámý stín, který během pár vteřin zase mizí v tmavých koutech nočního města.

Obchodní společnosti

Dunrilean by se dal nazvat zásobárnou dálavského vnitrozemí nebo také obchodní křížovatkou. Sídlí zde dálkoví obchodníci dovážející zboží z Lendoru nebo ze Západní či Východní dálavy. V Dunrileanu řídí veškerý obchod Královská obchodní společnost. Varemar a Dálavská přepravní společnost zde mají jen malé základny a nijak silně se neprojevují. Jsou zde také malé obchodní společnosti, kterým se stále daří: Rolwarova obchodní společnost, Gerwanovo rejdařství atd. Kupci z města vyváží hlavně exotickou faunu a flóru, kávu, kakao, darmu, rudý vlas, kožešiny, koření, tabák, ale také vysoce profitují z vývozu barevného dřeva (týk, mahagon, eben) a z nich zde vyráběných truhlářských a řezbářských výrobků. Do města se dováží hlavně potraviny z Kokosových ostrovů (z ostrova Jolo) kokosy, Kai-To-Pairu nebo jiné zboží nebo plodiny pěstované zde v nevelkém množství, ale také přebytky z jiných osad (sušené maso, obili, zelenina, ovoce). Město musí mít stálý přísun potravin, protože okolní polnosti ho nestačí zásobovat a ještě doplňovat zásoby lodí.

Ve městě je zavedeno právo nuceného skladu, které posiluje ekonomickou pozici města a dodává tím na trh širokou nabídku zboží, což přitahuje i kupce, zásobující nedaleké osady podél pobřeží Tary. Část převáženého zboží, které putuje do vnitrozemí, se musí prodat na místním trhu. Toto množství zboží se určuje podle cen, která se samozřejmě mění, ale také podle aktuální poptávky města, aby nevznikl přebytek nežádoucího zboží. Na trhu lze sehnat zvěř všeho druhu, látky, potraviny, řemeslnické výrobky a mnohé jiné, ne však zakázané zboží. Díky velkému ruchu zde zlodějské řemeslo jen kvete. Ve městě se konají trhy týdenní, ale i přesto se na tržnici

prodává určité zboží každý den kromě některých svátků; většinou jde o zboží, které nejde tak dobře na odbyt, nebo naopak o zboží denní potřeby.

Co se týče samotných obchodníků, daly by se zde rozlišit dvě skupiny. První sortou jsou ti nejchudší kupci jako trhovci a majitelé maličkých krámků a dílniček. Druhou sortou je střední vrstva obchodníků, kterých je však mnohem méně. Jsou vlastníky několika krámků a dílen nebo provádí dálkový obchod s Lendorem a dováží nebo naopak využívají zboží na svých lodích. První sorta kupců prodává ve svých krámcích všechno možné zboží, buď vyrobené ve zdejších řemeslnických dílnách, nebo častěji to dovážené, které koupí od města nebo od cizích kupců.

Tajemství a pověsti města

Bezejmenní

Často se stává, že ač jdete po ulici a potkáváte cizí lidí, považujete je jen za obyčejné, kteří nemají co skrývat. Avšak jsou mezi námi tací, co se zdají být jako my, ale ve skutečnosti jsou úplně něčím jiným a pravda může být někdy děsivá. Tak je tomu i u jedné z žebráckých dvojic stojících před hospodou Nový začátek. Na pohled jsou to dva nevýrazní ubožáci. Jeden vždy žebrá a druhý se krčí a dělá němého. Přes den se chovají jako žebráci, ale v noci se tato mrtvá těla v moci myšlenkových bytostí zvaných zloději duší potloukají po městě a hledají další oběti.

O přízraku v mlhách

Tato pověst, která se vypráví v každé krčmě a hospodě, se liší vždy v několika bodech, ale základ je stejný. Začíná tím, že nějaký muž byl chladnokrevně zavražděn v uličkách města jen pro páry stříbrných. Jeho duše se s tím nemohla smířit, a tak přízrak mrtvého bloudí po ulicích za noci i ve dne, když padne mlha. Neví se, co je na tom pravdy, ale možná tato pověst vznikla jako varování pro neznalé cizince z dob, kdy se nočními ulicemi potulovali pobudové Krvavého obušku.

Celkově zde vzniká mnoho příběhů a historek, které mohou, ale také nemusí mít nějakou skutečnou podstatu. Vypráví se o

dřívějších dobách, o tajemstvích džungle, o potyčkách mezi zločineckými bandami a o krvavých činech místních pobudů a všelijaké sebranky. Mluví se také o epidemiích, ale to spíše ojediněle, protože ti, co něco takového zažili, chtějí raději zapomenout.

Magie v praktickém životě

Ve městě se často magie neprovozuje, přeci jenom to není zrovna veliké město a těch pár felčarů, apatykářů a dryáčníků ani nestojí za řeč. Nejběžnější a nejzádanější magii je léčivá z důvodu častých nemocí a epidemií. V tomto oboru jsou nejlepší místní felčari, kteří umí od všeho trochu, jedni poznají šamanské praktiky domorodých kmenů z džungle, jiní mají zase jiné osvědčené (ne vždy účinné) metody z různých koutů světa. Tito lidé jsou žádaní i v chudých vrstvách, protože dokáží vytvořit léčivé masti a lektvary částečně posílené magií, takže tím je zvýšena hojivá účinnost, a přitom je cena „přijatelná“. Je zde možná i zbytečné zmiňovat šarlatány nabízející na tržnici své dryáky.

Dalším využívaným oborem ve městě je věštění a spojení s Vnějším a Stínovým světem, což není tak běžné, ale i takovýto zprostředkovatel se ve městě dá nalézt. V neposlední řadě je také možnost ve městě koupit ochranné amulety.

Výčet známých magiků: šamanský léčitel Karizan, věštkyně Gerhha, Vejkus Mágocmár, dryáčník Jnvep, který se bohužel před nedávnem upil k smrti, apatykář Welzaj, alchymista Jordwed a již zavražděný nekromant Zirathan.

Osobnosti

Zde jsou cizí postavy, se kterými se postavy setkají jen výjimečně. Nepotkají je jen tak na ulici, i když i to je možné.

Blagalad er Sildan

správce Dunrikeanu

Blagalad je muž v nejlepších letech se stále hrdým a aristokratickým výrazem ve tváři a napřímeným postojem. Je to však člověk se kterým si není radno zahrávat. Své postavení ve společnosti si vydobyl intrikami, podvody a tajnými spojenectvími. Blagalad pocházející ze starého almendorského rodu se osobně zná s

blízkými královými rádci a protože rod Sildanů za svou dlouho existenci nabyl velkého jméní, byl k rádcům štědrý a ti jej jako protisužbu doporučili králi na post správce Dunrileanu. Po několika úspěších se zatím ke králi nedostalo být jediné špatné slůvko o jeho úřadování. Zdá se, však, že almendorští agenti jsou na stopě něčeho velkého.

Aunel z Jrije

velekněz Dunril

Prošedivělé vlasy a pomalá chůze jsou známkou, že tento muž má svá nejlepší léta za sebou, stále však musí být v dobré kondici. Postava je napřímená a ve výrazných rysech je znát hrdost a nezdolnost. Šedé oči jsou však plné zklamání, bezmoci a odevzdanosti. Chladná nezdolnost mocné Dunril je však stále, být nepatrné, znát.

Aunel z Jrije býval kdysi velmi čteným knězem mezi zdejšími prostými lidmi, námořníky a kupci, ale jak moc Dunril na tomto městě slábla, sláblí i její kněží. Když zmizelo nenávratně Oko hlubin, jako by se vytratila i síla a optimismus z duší uctíváčů této bohyň, a nejvíce je to znát právě na jejích kněžích. Nevnímají již nic z tohoto místa, často jsou duchem mimo, se svěšenými hlavami chodí po blátičných ulicích města, jako by chtěli všem okolo dát na jeho svou porážku a bezmoc. Některé to vzalo již tak dalece, že nedělají nic jiného, než že se celé dny upíjí k smrti po krčmách.

Mirel Dobrotivá

kněžka Ēstel

Vrásčitá tvář a hloubka pohledu jasně modrých očí vypovídají o vysokém věku, jež se Mirel dožila. Co říci o ženě, která zasvětila celý svůj život pomocí druhým, o ženě, která dbala více na životy ostatních než na ten svůj. Tady v Dunrileanu jen těžko najdete dobrotivějšího člověka než Mirel, která neváhá pomoci komukoliv, kdo trpí, ať je to zraněný voják či zloděj a lump.

Mirel prožila značnou část života na severu Almendoru v oblastech, kde jsou pravidelné střety mezi pohraničními jednotkami a severskými barbarý. Žila zde z vlastní vůle; mohla si totiž vybrat, kam bude přeložena, když dosáhla druhého stupně svěcení, a ona si vybrala právě toto nebezpečné místo. V klášteře na severu žila dlouhá léta až do doby, než byl klášter vydrancován a mnoho kněžek přišlo o

život při ochraně zraněných a bezbranných vojáků. Mirel a dvě další kněžky byly jediné, které přežily, a rozhodly se, že se vydají z jednoho nebezpečí do druhého. Vypravily se do Dunrileanu, kde se budoval nový chrám zasvěcený Ēstel.

Mirel v tomto nebezpečném městě žije již přes dvacet let a za tu dobu zachránila desítky lidí a mnoho z nich je kněžkám stále vděčno za své životy a nikdy nezapomenou.

Jlmar Lodric

zástupce Královské obchodní společnosti a městský konšel

Pan Jlmar Lodric, jak mu všichni s úctou říkají, je starší muž s pěstřeným knírkem a prošedivělými pečlivě zastříženými vlasy, drobné vrásky lemují jeho protáhlou tvář, v níž jsou patrné nevýrazné oči dívající se na svět s neskrývavým zájmem a podezřívavostí. Pan Jlmar chodí vždy pečlivě upravený a čistý, což na tak špinavém místě jako je Dunrilean není obvyklé. Nejčastěji nosí tmavě modrý nezdobený plášť a černý elegantní klobouk s širokou krempou. Občas se podaří někomu spatřit tohoto muže na ulici, jak pospíchá s dvojicí ozbrojených osobních strážců na radnici a nebo do svého domu ve středu Kupecké čtvrti.

Jlmar Lodric zasvětil prakticky celý svůj život obchodu. Před lety pracoval pro Amírský tetragon a nyní, kdy má již tato společnost nejlepší časy za sebou, přešel na „druhou“ stranu. Bylo dost překvapivé, že zrovna tento muž, jenž mnohdy využíval svého postavení k vlastnímu obohacení, vytušil nebezpečí z udělených monopolních práv a jako málokdo ze společnosti se nechoval bezohledně a zůstal stranou. Po nějaké době se jeho chování přestalo Amírskému tetragonu líbit a měl být sesazen, ale to už bylo pozdě a tetragon byl skoro zničen. Jlmar využil příležitosti a od roku 851 k. l. je zástupcem Královské obchodní společnosti v Dunrileanu, kterou vede synovec krále Waldena Pelion, hrabě z Pernuwaru.

Lodricovo postavení v městské radě je silné jako dříve, mezi ostatními konšely je velice vážený až obávaný. Mnohdy neváhal využít podsvětí pro své nekalé intriky, avšak dnes, kdy je situace trochu odlišná, omezil své záměry a plně se věnuje obchodním záležitostem, alespoň to tak navenek vypadá. Co se může zrodit v jeho hlavě za nekalý plán, nikdo neví.

Cizí postavy

Zde jsou postavy, se kterými se družina bude často v Dunrileanu setkávat. Většina z nich je zapletena s podsvětím, kontaktovat je postavy mohou v pochybných podnicích po celém městě.

Bolvij

barbar, válečník, 4. úroveň

Tohoto barbarského nájezdníka předchází po celé Přístavní čtvrti pověst cholerického člověka, který se dokáže rozlítit nad nepatrnu maličkostí. Při jednom z nájezdů na storabskou vesnici padl do nepřátelského zajetí, tamní obyvatelé jej chtěli popravit, ale vojáci ho odvedli a využili k těžké práci v dolech. Bolvijovi se podařilo po několika letech uprchnout a jako černý pasažér se dostal až do Dunrileanu. Začalo se mu tu líbit, a tak zde zůstal. Často říká, že je tu více volnosti a možností než u nich doma. V hospodě plné lidí ho nelze přehlédnout, je to dvoumetrový chlap s jizzami přes celé tělo. U stolu sedí vždy sám, protože žádný rozumný člověk by si k němu nepřisedl. Bolvijovi totiž stačí ke rvačce jen malá zámkynka a někdy ani to ne. Často ho můžete najít, jak sám vysedává v krčmě U Dvou nožů, která získala svou nechvalnou pověst právě díky němu. Občas se nechává najímat v překladišti nebo si přivydělává nezákonými rvačkami v hospodě.

Devoj Gerik

člověk, zloděj, 3. úroveň

Devoj je mezi svými ještě nováčkem. Před několika lety připlul do tohoto města a neměl již ani měďák. Pochází ze Storabska a plavil se se svým bratrem jako černý pasažér jednou keledorskou lodí. Po pár dnech, kdy se toulali Dunrileanem, si znepřátelili hochy z Michova gangu. Devoj utekl, ale jeho bratra chytili a druhého dne zrána našli jeho tělo rybáři v řece. Gerik je vymyšlené jméno, protože storabské jméno by nedělalo moc dobrý dojem. Devoj je často k nalezení poblíž tržiště. Vydělává si občasnými krádežemi a sbíráním informací pro jiné.

Hrýbal „Krysa“ Stivoj

člověk, zloděj, 2. úroveň

Malá pichlavá očka, kulatý nateklý obličej, malá zakulacená postava a stále těkající a neklidný pohled, tak to je Hrýbal Stivoj, v podsvětí znám jako malý překupník spolupracující s pašeráky. Dnes pracuje pro Bregara a jeho Krysy. On sám dříve získal přezdívku Krysa díky svému nepříjemnému vzhledu. Na Stivoje mohou cizinci narazit v krčmě Nový začátek nebo U Černé štíky. Pokud někdo shání zakázané zboží nebo cokoli jiného, co na klasickém trhu neseženete, je nejlepší obrátit se právě na tohoto člověka.

Stivoj měl několikrát potíže se zákonem i s podsvětím, proto je velice opatrný co se týče zákazníků. Často je neklidný a velkým kapesníkem si utírá pot z čela nebo si jím čistí své malé kulaté brýle. Krysa se vyzná ve svém řemesle, dříve býval zlodějem, ale brzy toho nechal, protože na to neměl nervy a raději si zvolil o něco klidnější práci. Vyzná se také ve špercích, drahotamech a dalších cennostech a rozpozná hodně padělek.

Jednonohý Reglen

člověk, místní žebrák

Reglen je starý zmrzačený námořník, jenž přišel o nohu, když bojoval na kupecké lodi s piráty. Loď se jím nepodařilo ubránit, a tak někteří raději skočili do moře, než aby se dostali do pirátského zajetí a pak do otroctví, avšak pach krve přilákal žraloky. Mnoho Reglenových kamarádů zahynulo a on sám přišel o nohu. Podařilo se mu přežít na plujícím trámu. Později ho našla kupecká loď plující do Dunrileanu. Tady o něj nikdo neměl zájem, nemohl najít práci, a tak se dostal k žebratě. Reglen patří mezi Zatracence. Často jej můžete spatřit nedaleko krčmy Nový začátek v Přístavní čtvrti. Reglen ví ledacos o městě a jeho obyvatelích.

Jormej

člověk, dříve dobrodruh

Pokud vás někdy vaše kroky zavedou do hospody U Čtyř oběšenců, nacházející se na jih od hlučného tržiště, můžete tam zahlédnout starého muže s modrýma očima, hlubokýma jako Vnitřní moře. Jormej je starý Storab. V době, kdy se začala osidlovat Tara, se rozhodl, že zkusí štěstí někde jinde. Procestoval mnohé

kouty tohoto neprobádaného kontinentu, bojoval s domorodci, myšlenkovými bytostmi i se samotnou džunglí o holý život. Nikdy nebyl velkým válečníkem, měl jen jediné přání. Najít místo bez krutovlády storabské šlechty, místo, kde by založil rodinu a žil spokojeně až do smrti. Když se mu to nakonec podařilo, celá jeho rodina uhořela v jednom z dunrilenaských domů. Od té doby jen tak vysedává v hospodě a čeká na smrt. Zbloudilým dobrodruhům často za pár stříbrných vypráví příběhy, do nichž se zaposlouchá celá hospoda. Jsou pravdivé a vypovídají o jeho dlouhém a dobrodružném životě.

Karizan

člověk, šamanský léčitel

Karizan je mísencem bělocha a neznámé domorodé ženy z džungle. Od svých domorodých bratrů se naučil mnohé šamanské umění. Vyzná se v bylinách a dokáže vyléčit různé nemoci, proto za ním do Chudinské čtvrti chodí mnoho lidí, kterým s jejich nemocí nepomohl žádný doktor nebo z nějakých důvodů chtějí zůstat utajeni. Karizan je trnem v oku několika lidem, protože pracuje s omamnými látkami a nikdo neví, jakou má ve skutečnosti moc, a proto se ho buď bojí, nebo ho nenávidí. Je mu připisováno mnoho podivných a nevysvětlitelných věcí, která se v Chudinské čtvrti staly. Karizan je tak trochu relikvista, alchymista a šaman dohromady.

Sirs Restan

člověk, válečník, 3. úroveň

Arsan Restan, Sirsův otec, byl kormidelníkem na kupecké lodi. Arsana často pašoval zboží pro Zlatý kruh, čímž si přivydělával na své živobytí. Jednoho dne vzal svého syna Sirse na plavbu na Taru. Sotva však připluli do Dunrileanu, ještě té noci kotvící loď přepadli neznámí lidé, zapálili ji a posádku pobili. Jediný, kdo se zachránil, byl Sirs, jenž skočil do řeky pro svého zraněného otce, kterého však pod hladinou již nenašel. Ve skutečnosti loď přepadli zabijáci najatí Amorským tetragonem, který se dozvěděl o Arsanově pašerácké činnosti pro Zlatý kruh. Té noci zkusili Arsana výhružkami přesvědčit, aby jim prozradil své komplice. Arsan však nic neřekl, protože také nikoho osobně neznal, a tak najatí zabijáci provedli druhou část úkolu a posádku pobili.

Sirs je nyní sám v tomto neznámém a nebezpečném městě, ale je to člověk, který vyrrostl skoro na ulici v drsné společnosti námořníků, a dokud nepomstí smrt svého otce, zůstane zde.

Sormon, lovec odpadlíků

člověk, šermíř, 7. úroveň

Sormon je silný, skoro dvoumetrový chlap, který kdysi zápasil v Krvavé pěsti, než byla odhalena a zničena novým správcem města. Tehdy zůstal na ulici a neuměl nic jiného než mlátit lidí, a tak se stal lovčem odpadlíků, kteří zradili nějakou z organizací podsvětí. Nejčastěji bojuje nožem či šavlí. Jako důkaz splněné práce přinese vždy hlavu oběti. Za zády za opaskem pak nosíva zakroucený vroubkovaný nůž, kterým trofeje sbírá. Obvykle ho jeho práce zavede do přístavních čtvrtí, ale také do Chudinské čtvrti, kde se odpadlíci zpravidla skrývají. Jeho oblíbenými místy jsou krčmy Nový začátek a U Dvou nožů.

Šedý Otis

člověk, lupič, 9. úroveň

Otis je ve městě znám jako dobrý zámečník, vlastník dílnu v Řemeslnické čtvrti. Ve skutečnosti je členem organizace Supů, která zde v Dunrileanu není opravdu příliš početná a tvoří spíše buňku sbírající informace o zbožím směřujícím do vnitrozemí. Zlodějů specializujících se na zámky ve městě není mnoho a ani to není mnohdy potřeba, protože objektů chráněnými kvalitními zámky je ve městě velice málo.

Tarwen

člověk, lupič, 6. úroveň, agent Žilových nočních stínů

Bývalý lupič a nyní agent Žilových nočních stínů. Je téměř k nezastihnutí, zná ho více lidí, ale nikdo si není jist jeho postavením v podsvětí. Před nedávnem ztratil kontakt s ostatními agenty. Po jedné úspěšné akci, kdy měl zničit zásoby pro obléhaný Rilon, se ukryl před pátrajícími agenty almendorské tajné služby. Je jen otázkou času, kdy jej naleznou a vydají katovým pacholkům. Snad by almendorským agentům mohla pomoci skupinka dobrodruhů, která by se nenápadně vstřela do místního

podsvětí a odkryla tak utajené doupě Tarwena a nebo naopak pomohla Žylou agentu, se kterým sympatizuje.

Časová osa

- 736 Založena pevnost Dunrilean.
- 737 Vzniká osada pod správou zkušeného námořníka Radvaje.
- 738 Mýcení lesa, zvětšuje se osídlení a polnosti. Stále však převládá v obživě osadníků lov.
- 739 V Dunrileanu se začínají usazovat první podnikavci, pašeráci a lovci.
- 747 Na místo starosty nastupuje Pravomil Jalmij.
- 759 Rozvíjí se obchod s Erinem. Starostou se stává Alberich Slavoj. Dunrilean zažívá vzestup. Zvyšuje se vývoz na Lendor a tím i přenos do městské pokladny. Vznikají další obytné čtvrti, statky a řemeslnické dílny.
- 761 Zaplavena přístavní čtvrť, mnoho uskladněného zboží je znehodnoceno a domy zničeny. Vzniká plán na vybudování další přístavní čtvrti na ostrohu na jihu města.
- 763 Z důvodu nedostatku místa pro kotvící lodě vzniká Jižní přístav (skladiště a doky), dále se buduje síť skladišť a doků.
- 784 Velký příval osadníků a vzestup osady.
- 785 Dunrilean získává statut města. Do pozic konšelů se dostávají významní kupci. Na místě dřívější kaple Dunril se začíná budovat chrám.
- 786 Starostou města se stává Vitold Zlodvik.
- 794 Vzhledem k častým epidemiím vzniká ve městě chrám Ēstel.
- 795 Starostou města se stává Mstislav Krutý.
- 797 Opět zaplavena Přístavní čtvrť, tentokrát však jsou ztráty na zboží a životech minimální.
- 802 Starostou města se stává Rodrik Radwicz.
- 805 Požár velké části města.
- 833 Začátek Obchodní války, město se dostává do úpadku. Starostou se stává Morak Rendgar.
- 840 Nepokoje a vzpory z nedostatku potravin vzhledem k Obchodní válce.
- 841 Město s přívaly nemajetných osadníků získává početnou vrstvu chudiny. Po několika měsících zde také vznikají první náznaky organizované skupiny pobudů a žebráků. Vzniká Krvavý obušek.
- 843 Skupina pirátů Mořští psi přepadává lodě směřující do Dunrileanu. Zaměřuje se jen na malé, nechráněné lodě (většinou plující z Erinu nebo z okolních osad). Po několika nevydařených pokusech je dopadnout město vypisuje odměnu za informace vedoucí k jejich chycení.
- 844 Michův gang získává moc v Dunrileanu díky tajné domluvě s městskou radou o dopadení pirátů a ochraně města. Mořští psi se nyní zaměřují jen na pašeráckou činnost. Lodě přepadávají zřídká, a to jen v noci na malých lodkách dále od Dunrileanu.
- 845 Dunrilean již získal za dobu své existence nechvalnou pověst po celé Taře, kolují zkazky o zvrácených činech zdejších hrdlořezů. Kupec Danilo obviněn jako agent neznámé země (ve skutečnosti Žylových nočních stínů) a následně popraven. Z neznámých důvodů vyhoří malý krámek čaroděje Rudoměje. Pozůstatky majitele nejsou nalezeny.
- 846 Další přistěhovalecká vlna. Stávka přístavních dělníků za vyšší mzdy. Vůdcové stávky jsou po aldenu odhaleni a potrestáni. Proslýchá se, že stávku vyvolali neznámí agenti.
- 847 Neznámá nemoc zachvátila Dunrilean, mnoho obyvatel nemoci podlehlo, než se podařilo najít lék. Ukradeno Oko hlubin, safír z Dunriliina chrámu. Následují velké razie ve městě a obzvláště v Chudinské čtvrti, při nichž jsou objeveni vůdci Krvavého obušku. Od tohoto roku je Krvavý obušek s konečnou platností potřen. V Chudinské čtvrti se následkem chaosu rozpoutává požár, který je ve večerních hodinách uhašen. Polovina Chudinské čtvrti lehne popelem. Michův gang mění své plány. Zbytky pašerácké organizace Mořští psi opouštějí Dunrilean a zakládají své sídlo na Rojósově zálivu, východodálavské osadě v Džungli padlých stromů.
- 848 Velký požár na jihu města ve skladištích, očití svědci spatřují pochybné lidi, žhář není dopaden. Díky silnému dešti se požár nestáčí rozšířit do dalších čtvrtí. Bohužel při něm zahynou desítky lidí a mnoho uskladněného zboží je zničeno. Lidé se obávají o svůj osud, někteří tvrdí, že tyto pohromy na ně sesírají samotní bohové, velká část obyvatel přechází k víře v Sandol Kah, aby nikdy neokusili

bolest, a k Jnace, aby se vyhnuli živelným pohromám. Sandol Kah se stává nejuctívanější bohyňí v Dunrileanu.

849 Nová přistěhovalecká vlna.

850 Sesazen Morak Rengar, na jeho místo nastupuje rytíř Blagalad er Sildan. Městský čaroděj odhalen nově jmenovaným správcem, obviněn z používání zakázané magie a posléze popraven na Šibeničním vrchu.

851 První úspěch rytíře Blagalada. Skupina čtyř hrdlořezů zvaných Hnijící hnáta, přepadávající cizince, jež pak bez milosti zabíjeli, byla dopadena a popravena. Své sídlo v Dunrileanu zakládá Královská obchodní společnost, naopak Amírský tetragon již nemá s tímto městem nic společného. Příliv nových osadníků neustává, počet obyvatel města se zvětšuje.

852 Tělo jednoho z konšelů nalezeno v řece. Mezi lidmi se říká, že je to odplata Krvavého obušku.

853 Krčma U Dvou nožů shořela při noční rvačce a s ní i několik opilých štamgastů.

855 Současnost.

859

Dunrilean se stává malým ostrůvkem úzkosti. Nikomu nestojí za to, aby zde kotvil, zvláště když Kněží Slunce převezmou vládu ve Čtyřech královstvích a Tara bude sjednocena. Všichni až na pár jedinců opouštějí tyto hnijící zbytky v očekávání začátku apokalypsy. Dunrilean se stává upadající osadou, s níž Jnaka neměla slitování. V jediné krčmě ve zpuchřelém prohnilém vraku staré šalupy jménem Piraňa se noc co noc scházejí zoufali přeživší obyvatelé. Osada funguje jen tak, aby zde lidé přežili.

Kronika

856

Kněží Dunril jsou jednoho rána nalezeni mrtví ve svém chrámu. Očití svědci mluví o děsivých výkřicích, jež oné noci zaslechli. Chrám Dunril se tak stává opuštěným místem, které se po měsíci dostává do rukou kněží Sandol Kah. Lidé mluví o zlých časech.

857

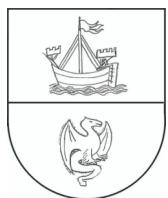
Lidé se bouří proti novým pořádkům. Víra v Sandol Kah jim nedává nic než bolest, ze zoufalosti vyrázejí do blátivých ulic, aby se vypořádali se svými „pány“. V Dunrileanu se strhne vlna nevole, která skončí velkým masakrem na všech stranách.

21

858

Královská řeka se rozlije do širokého okolí. Město postihnou nebývalé povodně. Tři čtvrtiny Dunrileanu jsou zatopeny, mnoho lidí přijde o život.

Dunrilean

Severní přístav
(překladiště)

Statky

Královská řeka

Jižní přístav

Džungle
padlých
stromů

Legenda:

1. Městská pevnost
2. Chrám Dunril
3. Chrám Estel
4. Hřbitov, kaple Mauril
5. Šibeniční vrch

- J. Kupecká čtvrť
- JJ. Skladiště a doky
- JJJ. Chudinská čtvrť
- JV. Přístavní čtvrť
- V. Řemeslnická čtvrť

0 25 50 100 200

22

Poznámky autora

Tento text vznikl z jednoho zcela prostého důvodu: v asterionských modulech nebyl Dunrilean (alespoň pro mne) dostatečně rozveden na to, jak je důležitý pro hráče, protože právě zde, jak se píše v hlavním modulu, se mohou dát velmi dobře dohromady jednotlivé postavy.

Je jasné, že takovému prohnitému místu, jako je právě Dunrilean, nebudou autoři dávat tolik prostoru jako třeba Rilondu či Erinu.

Mne však toto místo čímsi okouzlilo, snad právě tou hniliobou, zkaženosťí a zchátralostí, a proto jsem se mu rozhodl věnovat více času. Nechtěl jsem však, aby tento text sloužil jenom mně, ale abych se o něj mohl podělit s ostatními a pomoci jim tak v nelehké, ale příjemné úloze vypravěče.

Vezměte si z textu, co je vám libo, pozměňte si jej, jak chcete - je tu jen pro vás a vaše potřeby.

Tento text nebyl úmyslně vytvořen pro žádný určitý systém, avšak nachází se v něm několik údajů z pravidel. Jsou to pozůstatky z doby, kdy jsem ještě preferoval DrD, přesto jsem zde těchto pár poznámek pro lepší názornost nechal.

Chtěl bych tímto také poděkovat Sharkovi za jeho podporu, rady a čas.

Jakékoli názory či kritiku ocením na adresu martin.asterion@seznam.cz.

